

saa rask og livlig . . . og nu! Hvad tror du dog, det kan være?“

„Jeg veed det ikke,“ sagde hun; — og som om han med sit Spørgsmaal havde berørt en Tanke, hun ikke havde Mod til at tænke tilende, tilføjede hun hurtigt: „Fik du vækket Niels?“

„Ja . . . han maa straks være færdig til at køre.“

I det samme begyndte det igen at rykke i Barnets Arme og Skuldre, de smaa Hænder knyttede sig, Øjelaagene løftedes for unaturligt store og ubevægelige Pupiller . . . Tegnene paa, at et nyt Anfald var i Anmarsch. Emanuel kunde ikke udholde dette Syn. Han famlede sig atter gennem den mørke Storstue ud til Forstuetrappen, og da han herfra saae Niels og Søren endnu gaa og rumstere inde i Vognporten ved Skæret af en Lygte, raabte han i fortvivlet Utaalmodighed:

„Men Herregud, hvad bliver det dog til! Hvor længe skal det dog vare, inden I kommer afsted! . . . Du maa sige til Doktoren, Niels, at han maa komme øjeblikkeligt. Barnet ligger i frygtelige Kramper!“

I Løbet af de følgende Timer forværredes Guttens Tilstand. Selv efter gentagne Badninger i dampende Vand tiltog Anfaldene baade i Styrke og Langvarighed. Hans Ansigt blev efterhaanden næsten sort, og trods al anvendt Forsigtighed havde han under et af Anfaldene bidt sig i Tungen, saa der flød Blod ud af Mundvigene. Emanuel maatte opbyde al sin Viljestyrke for ikke helt at synke sammen overfor den rædselsfulde Gaade, som Barnets Tilstand var ham. Han slap ikke Haabet om, at alt snart skulde være overstaaet, — forsvundet ligesaa pludseligt, som det var kommet. Han søgte at trøste sig selv og Hansine med, at enkelte Born havde en særegen Tilbøjelighed til — endog under lette Forkølelser — at falde i heftige Kramper; og han forblev hele Tiden ved hendes Side for at være behjælpelig med Barnets Pleje. Men efterhaanden som Timerne forløb, uden at der viste sig mindste Tegn til